

1944 'lü YILLARIN KÖY ÇOCUĞUYUM.

(Lütfen! önce www.kadirkeskin.net adlı sitemdeki “Anneler- babalar için bir Yavru Kurt Masl’ını” yazımı okuduktan sonra bu yazımı okuyun.

Hayatımın merak edilecek bir tarafı yok. Size hayatımı anlatarak vaktinizi almak istemem. Yalnız yazıma giriş yapmak için üç beş kelime kendimden bahsetmem gerekiyor. Doğduğum köy, kuşu keklik, otu kekik olan kırsal bir yöre . Afyon ilinin Dazkırı ilçesinin bir orman köyü olan Çiftlik köyündendim. Sabah kahvaltıda çay, şeker nedir bilmezdik. Tahin helvasına, lokuma bir çocuğun doyabileceğini düşünemiyordum. Şimdiki çocuklar ise çikolata beğenmiyor.

Öğretmenlik hayatımda ne müdür odasında, ne de çantamdan şeker eksik olmazdı. Eski öğrencilerim de benim bu âdetimi çok iyi bilirler. Manisa Özel Hedef Kolejinde dersine girdiğim sınıflarda ödevini yapan, sure ezberleyen veya sorduğum soruyu bilen öğrencilere şeker veriyorum. Şeker markalı değilse, öğrenci şekeri bile almıyor. 70 yıl öncesi bizler şimdiki çocukların sahip olduğu imkânların binde birine sahip değildik. Sabah tarhana çorbası, akşam bulgur pilavı pişerdi evimizde. Sadece misafir geldiğinde kuru fasulye yemeğini görürdük. Temel gıdamız bulgur, tarhana çorbası, bir de tatlı olarak pekmezden başka tatlı bilmezdik. İlkokulda iken, keçi güttüm, atları güttüm. Bu arada ata binmeyi çok severdim. Neden bunları anlatıyorum? Bize köy yerinde bilgiler sözle değil görerek, yaşatılarak öğretilirdi. Bir de akşamları ocak başında dinlediğimiz peri ve dev masallarıyla. Bize hayat dersleri masal ve hikayelerle verilirdi. Ama şimdiki çocuklar maalesef TV lere emanet ediliyor. Çocuğun gözü filimlerle, kulağı **da GAMGAM vs** gibi müziklerle dolduruluyor. Seminerlerimde dedesinden, annesinden, babasından dinlediği bir masalı anlatacak var mı? diye soruyorum. Üzülerek söylüyorum 200 lise dolaştım. Bana dedesinden, ninesinde, annesinden ve babasından masal ve hikâye anlatan öğrenci sayısı iki elimin parmaklarını geçmez. Annesinin ninnilerinden hatırlayan var mı diye sordum o konuda da yeterli cevap aldığımı söyleyemem. Kardeşim sen bir anne baba olarak çocuğun gözünü ve kulağını doyurmazsan, merak etme Caferlerde başkaları rahatça dolduruyor. Sonra kızının ve oğlunun başına bir iş geldiğinde ortalığı velveleye veriyorsun. Öğretmeni suçluyorsun, devleti, suçluyorsun, bakanı başbakanı suçluyorsun. Maalesef kolaycılığa kaçırıyorsun. Ama sonunda kaybeden yine sen oluyorsun.

Allah: “ Sizin başınıza gelen iyilikler, Allah’tandır, kötülükler de kendi ellerinizle yaptıklarınızdan dolayıdır.” buyuruyor. Ne olur “ **EĞİTİM ÖĞRETİM DEDİKLERİ – YÖNETİCİNİN GÜNLÜĞÜNDEN** “ www.kadirkeskin.net adlı sitemin internet sahifesinden “ **ŞAFAĞIN SESSİZLİĞİNİ BOZAN TELEFON**” başlıklı yazımı okuyun da başkalarını suçlamaktan vazgeçin.

Köy çocuğu olarak görerek yaşadıklarımı anlatmaya devam ediyorum. Büyümekte olan taylara binmeyi çok istemimize rağmen rahmetli İbrahim Çavuş dedem bindirmezdi. Ve derdi ki “oğlum senin üzerine aynı yaşıt bir arkadaşını bindirsem ne kadar taşırırsın?” diye bize duymadığım empati kelimesi ile empati yaptırırdı. Birkaç aylık olan tayların sırtına annemin dokuduğu heybeyi atar, heybenin gözlerine yolduğumuz otlardan koyardı. Başlangıçta hafif yük taşıtırdı. Ama bu yükün ağırlığı her geçen ay biraz daha artırarak tay yük taşımaya alıştıtırılırdı. Dedem “ **Hiç yük taşıtmadan büyütülen taylar at olunca da yük taşıyamazlar**” derdi. (Geçen yazımda sözünü ettiğim okula giderken çocuklarının beslenme ve okul çantasını taşıyan annelerin, babaların kulağı çınlasın.)

Yavrularını koruma konusunda tüm canlılar fedakârdırlar. Çocukken gördüğüm tavuğun civcivlerini koruma mücadelesi hep gözümün önündedir. Tavuklar korkak olmasına rağmen gurk tavuk civcivlerini korumak için adeta erkek aslan gibi tüylerini kabartır, kimseyi civcivlerinin yanına yaklaştırmazdı. Aynı anaç tavuk yavruları büyüdüğünde kendi karınlarını kendileri doyursun diye çok sevdiği yavrusunu aynı şekilde kanadını kabartarak yanından kovalardı.

Allah insanı büluğ çağından itibaren adam yerine koymasına rağmen, bazı anne babaların çocuklarını 20 yaşını geçmesine rağmen hala çocuk muamelesi yapması, bilsinler ki çocuklarına iyilik yapmıyorlar, bilakis kendi elleri ile çocuklarına kötülük yapmaktadırlar. Anne babasının adam yerine koymadığı çocuğunu başkaları neden adam yerine koysun? Bu arada öğretmen arkadaşlarıma da bir çift sözüm olacak. Sayın Abidin Yatkın ve yönetim kurulu arkadaşları Manisa Lisesi mezunlar derneğini kurdular. 29 Kasımda da Manisa taş fabrikada eski arkadaşlarını ve öğretmenlerini toplayarak bir yemek verdiler ve bizi mutlu ettiler. Yemekte kendi kendimden utandım. Adam olmaz gözüyle baktığım bazı öğrencilerim kimi kariyer sahibi, kimisi de iş adamı olarak karşıma çıktı. Sevgili meslektaşlarım sizler de gelecekte benim gibi mahcup olmak istemiyorsanız sınıfa girdiğinizde her öğrencinin alnındaki şu yazıyı mutlaka

okuyun “ ÖĞRETMENİM BEN ÇOK ÖNEMLİ BİR ÖĞRENCİYİM. LÜTFEN BENİ
ÇOK İYİ TANI”

www.kadirkeskin.net

kadirkeskin45@hotmail.com